

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 25 C 455/2013, o 567,79 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **P. P.**, zastoupené D. F., a žalované **T-Mobile Czech Republic a. s.**, IČ: 649 49 681, se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/1,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 25 C 455/2013, o zaplacení částky 567,79 Kč s příslušenstvím, **je správním orgánem**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 8. 12. 2014 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze ve věci žaloby o zaplacení částky 567,79 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně v žalobě ze dne 23. 8. 2013 uvedla, že dne 1. 6. 2012 uzavřela se žalovanou společností T-Mobile Czech Republic, a. s., smlouvu č. 47648578, na poskytování telekomunikačních služeb. Pravidelně hradila měsíční vyúčtování, ovšem následně zjistila, že jí žalovaná v několika případech vyúčtovala i neposkytnuté služby. Na tuto skutečnost žalovanou písemně upozornila a vyzvala ji k nápravě. Vzhledem k tomu, že žalovaná nápravu nesjedнала, má žalobkyně za to, že na straně žalované došlo k „nedovolenému obohacení“.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 25. 7. 2014, čj. 25 C 455/2013 - 31, řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). Výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Obvodní soud s odkazem na § 129 odst. 1, § 2 a § 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), dospěl k závěru, že nejsou

splněny podmínky řízení a v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř. je nutné řízení o žalobě zastavit a věc postoupit správnímu orgánu.

Proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 podala dne 18. 8. 2014 žalobkyně odvolání, ve kterém se domáhala, aby „rozhodl o jejím nároku soud, neboť se domnívá, že se jedná o občanskoprávní spor“.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 9. 2014, čj. 21 Co 410/2014 - 39, potvrdil usnesení soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. Namítá, že spor se netýká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Uvádí, že pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících. Bezdůvodné obohacení je samostatně zavazujícím důvodem, který bezprostředně s poskytováním služeb elektronických komunikací nesouvisí. Z této skutečnosti vyplývá, že se jedná o spor, který by měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení, nikoli správní orgán.

Obvodní soud pro Prahu 4 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda má o povinnosti žalovaného vydat tvrzený neoprávněný majetkový prospěch rozhodnout soud nebo navrhovatel.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003 - 18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, publikovaného pod č. 1994/2010 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše

citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, již se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“. Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalovaný je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalobkyně naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Podmínka osobnostního vymezení sporu je tedy splněna (srov. přiměřeně usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9).

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací („účastnická smlouva“).

Zvláštní senát při úvahách o povaze předmětného sporu vycházel jednak ze zákona o elektronických komunikacích a dále ze Všeobecných podmínek společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. ve znění platném v rozhodné době (dále jen Všeobecné smluvní podmínky).

V čl. 12 Všeobecných smluvních podmínek je upravena reklamace a lhůty pro její uplatnění. Nárokované bezdůvodné obohacení je prezentované jako důsledek toho, že žalovaná účtovala žalobkyni služby, které žalobkyni neposkytla. Ve své podstatě žalobkyně reklamuje vadné vyúčtování služeb a žádá vrácení přeplatku. Konkrétně se jednalo o vyúčtování poplatku za dodatečný podrobný výpis hovorů a písemné upomínky, které podle svého tvrzení žalobkyně neobdržela. Reklamací a lhůty pro její uplatnění upravuje čl. 12 Všeobecných smluvních podmínek. Spor z reklamace představuje spor úzce související s účastnickou smlouvou o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích, k jehož projednání a rozhodnutí je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu (§ 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích), neboť je třeba posoudit, zda bylo plnění vyžadované žalovaným a uhrazené žalobkyní poskytnuto v souladu s účastnickou smlouvou.

Zvláštní senát už v minulosti rozhodl, že v případech, kdy spor úzce souvisí s účastnickou smlouvou (smluvní pokuta, akceptace výpovědi účastnické smlouvy) je dána příslušnost o věci rozhodnout správnímu orgánu (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 4. 2014, čj. Konf 28/2013 - 13 nebo usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 121/2009 - 15). V případě žalobkyně se jedná o obdobnou situaci, na kterou je možné vztáhnout závěry výše citované judikatury.

Žalobkyně dále na žalované požaduje zaplacení nákladů v částce 81 Kč, které jí v souvislosti s vymáháním tohoto bezdůvodného obohacení vznikly a které představují platby za poštovní služby a poštovní obálky. Náklady na vymáhání pohledávky jsou jejím příslušenstvím, a proto i o nich musí rozhodnout orgán, který má pravomoc rozhodnout o samotné pohledávce (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Konf 37/2006, publikovaná ve Sb. NSS pod č. 1245/2007).

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc správního orgánu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu